

A táncosnő Maja

Ölti színét fonákjához
mosolyával, vékony szálon
láthatni alig elhajol,
láthatón ahogy áthatol.

Táncokat mind, tűnékenyet
gyűjt, rejt – testébe – félretesz.
Oly gyöngén, olyan védtelen,
amint benne a végtelen.

Színétől áttört opál
bőre alól halovány
minta rejti félhomály.

Pirul csöppje, gyöngyöző
csuklón körbe, karkötő
hűti lassan, míg színt vált,

testet kéklőn ékít pánt
szemcsés, cseppenként kivált,
gyöngysorrrá forrt jégzilánk.

Szeme, a fortyogó benső
kicsapódása, áttetsző
mutatni őt: őt elrejtő.

Szín és fonákja közt bujkál
mosoly, túbén maradott szál.

(A Zöld Pardon. A régi ház)

A régi ház áll ahogy
hagytam a hegyen
a kertben a régi fák

közül az az egy
kettőnk közös fája volt
átkaroltam válaszolt

s mondta a nevem
ahol apád – folytatam
perverz örömöm nekem

a kettőnk közös fia
ott nem született
itt és most pedig nekem

nem örül nagyon
– csupán a nyár rég ahogy –
pardon mondja zöld vagyok.

Nyaflaty

Megnyitja szózuhanát.
Én hajzuhatagommal
tekeredem rá.
Túl sok, túl gyors: nem olyan mély barát.

Ő jön ki jól, ez nem kérdés.
Besegít a szirén-osztag,
amely a nyomában koslat.
Hajlongnak körötte hétrét.

Lesik léptét amint jön-megy,
sűrű hölgykoszorú-ömleny
záporozik rá –
Egy egész betépett körlet

fröccsen szertesét –
Szavam és hajzuhatagom
a rettegett nőuralom
alatt apad. Juszt se hagyom.

Fabó Kinga költő (nyelvész, esszéista). Legutóbbi verses-
kötete, *Racun/Poison* (2015, Jakarta, Indonézia) kétnyelvű,
indonéz-angol.